

людовъ нѣмамъ, никаквѣ ползѣ нѣмамъ" (1 Кор. 13; 2, 3). Ако нѣкой показва къмъ насъ голѣмѣ любовь съ уста, а отъ поведеніе-то му става явно че въ сѣрдце-то си има зависть и враждѣ, ный ся гнусимъ отъ него. Така ако ный приближавамы при Бога, безъ любовь въ сѣрдца-та си, поклоненіе-то ни ще му бѣде гнусота (Мат. 15; 8: Псал. 66; 18: Прит. 15; 8). И праздно е да кажемъ че имамы любовь къмъ Бога, ако не вардимъ заповѣди-тъ му (Іоан. 14; 23: 1 Іоан. 3; 3), слѣдовательно ако лѣжемъ и ся опивамы, клеветимъ и ся измамимы единъ другъ, ако ся гордѣемъ и ся завиждамы, то нѣма въ сѣрдца-та ни любовь къмъ Бога, и поклоненіе-то ни е гнусота Нему.

2. Истинно-то поклоненіе.

Истинно-то поклоненіе състои:

1) Въ молитвѣ-тъ. Молитва-та е нужна, защото съ неѣж исповѣдвамы грѣхове-тъ си на Бога, изричамы признателность-тъ си на него за всичкы-тъ му благности и защото тя е срѣдство-то опрѣдѣлено отъ Бога за придобываніе-то на небеснѣ-тъ благодать. Спаситель нашъ научи ученицы-тъ си да ся молятъ (Лук. 11; 1: 18; 1). И съ "Отче нашъ" самъ ни дава образъ какъ да ся молимъ. Много отъ Псалмы-тъ сѣ молитвы, и въ Св. Писаніе има много заповѣди за молитвѣ. (Мат. 26; 41: Еф. 6; 18; Фил. 4; 6: Кол. 4; 2: 1 Сол. 5; 18: 1 Тим. 2; 18. Еф. 4; 16 и пр.)

Видѣхмы по горѣ че смы длѣжни да ся мо-